

КОЗАК

Євген Теодорович

(1907 – 1988)

Народився 22 квітня 1907 р. у с. Колодному (тепер Кам'янка-Бузький р-н Львівської обл.). Музичні та вокальні здібності проявив дуже рано. Жодне родинне свято чи сільський концерт не обходились без участі здібного до співу голосистого хлопця. По закінченні гімназії Є. Козак навчався у Львівському університеті, водночас – на оркестровому та вокальному відділах Консерваторії Польського музичного товариства та Вищого музичного інституту ім. Лисенка. У Львові він не пропускав нагоди послухати виступи українських співацьких товариств. Особливо приваблювали майбутнього композитора народні пісні в обробці **Леонтовича**, що стали зразком для його власної творчості.

У пошуках заробітку Є. Козак разом з іншими студентами організував вокальний квартет "Ревелерси Євгена", який виступав у приватних кінотеатрах перед кіносеансами, згодом – на львівських естрадах, по радіо. Для цього колективу Є. Козак створював обробки українських народних пісень, писав оригінальні твори легкого жанру. Поступово слава "Ревелерсів" зростала і квартет став відомим у Галичині.

З 1939 р. до 1951 р. Є. Козак працював музичним редактором на Львівському радіо з невеликою перервою під час війни. Тут митець організовував хор, з яким виконував перш за все твори українських композиторів, а також власні пісні

Від 1951 р. Є. Козак працював на педагогічній ниві: спочатку у Львівському музичному училищі (до 1955 р.), згодом очолив кафедру музики і співу у Львівському педагогічному інституті (1956-1959) (тепер Дрогобицький педагогічний університет). Його зусиллями тут був створений чудовий студентський хор, який швидко завоював популярність одного з кращих колективів художньої самодіяльності на Львівщині. Від 1959 р. педагогічна діяльність Є. Козака пов'язана з Львівською державною консерваторією ім. Лисенка. Тут він обіймав посаду проректора з учбової та наукової роботи (1961-1971), згодом завідував кафедрою теорії музики і композиції (1971-1975).

Довгі роки Є. Козак був відповідальним секретарем, заступником голови, членом правління Львівської обласної організації Спілки композиторів України, членом ревізійної комісії Спілки. За внесок в українську музичну культуру Є. Козаку було присвоєно звання заслуженого діяча мистецтв України (1957), вручено орден "Знак пошани" (1960).

Педагогічну працю Є. Козак поєднував з інтенсивною творчою. Довголітня диригентська практика зумовила особливості творчої манери композитора – увагу насамперед до хорових жанрів. Особливе місце серед них посідають обробки українських народних пісень для хору різного складу. Такі композиції, як "Думи мої", "Ой верше, мій верше", "Ой служив я в пана", "Стоїть гора високая", є зразками тонкого відчуття майстром природи української народної пісні, віртуозного володіння хоровим письмом.

Композитор часто об'єднував обробки народних пісень у своєрідні хорові сюїти. У "Віночку лемківських пісень" Є. Козак розкриває красу, мелодико-ритмічне та ладове багатство музичного фольклору Лемківщини. А у фантазії під назвою "Невдале залицяння" пов'язує пісні сюжетною лінією і створює яскраву жанрову сцену, сповнену

дотепності та іскристого гумору.

Оригінальна вокально-хорова музика Є. Козака порівняно невелика за обсягом. Кращі твори позначені впливом фольклору різних регіонів України – у народнопісенних інтонаціях, танцювальних ритмах, відгомоні звучання народних інструментів.

Є. Козак помер 27 грудня 1988 р. Похований у Львові на Личаківському цвинтарі.

Мар'яна Зубеляк